

„Не само с хляб ще живее човек“ - тази библейска мъдрост поставя духовните потребности над материалните. Изкуството дава храна за душата, а поезията е един от най-въздействащите инструменти, докосващи се до човешката чувствителност и емоционалност.

На **31.03.2008** г. се проведе среща на учениците от ПГМЕЕ с бургаските поетеси Милка Стоянова, Ирина Войнова и с поета Христо Граматиков. В създалата се топла, интимна атмосфера гостите споделиха детските си спомени, изпяха душевните си болки и блянове в стихове, докоснаха нашите сърца и ни направиха съпричастни към великата магия, наречена Поезия. Неусетно премина времето, всеки от участниците в срещата научи още нещо „за душата, за бялата лястовица“, а може би и за себе си.

Другата половина на симетрията

Би ли бръкнала в чуждата обич,
както на чуждите думи посегна?...
Да разсейва ехото, което моделира,
гневът довежда облаци от север
и на мислите ми работа създава да ги гонят
и изтриват.
Врата, отваряща се в две посоки,
е Прощката...
Под клепачите на тишината
дъжд прохожда,
в паметта на дъждовните капки
всяка болка
и радост
извайват лицето си.

Ирина Войнова

Ето върха!-

изтъняла душата ми
пие пътя и всичко наоколо,
само дето планинския вятър
ме завърта в обратна посока.
За поредния залък набързо ще седна
да наситя до дъно очите си.
Миг!-
че морето ревниво ме дебне
от капана на своето старо корито.
Ако можех
тъй както вълните му газя,
висините с ръце да докосвам,
сигурно камък, не ъгълче празно,
под сърцето си щях да износвам.
Нямаше често така да притичвам
от брега - до върха
и обратно,
а като кедър или храстче безлично,
тук,
край пътя щях да порастна.
Ирина Войнова

Вяра

Поела по пътеките от мрака
се ражда вярата в света.
Тя идва да изгони самотата,
да стопли страдащи сърца.
Ръце към нея просяци протягат,
деца, незнаещи какво е любовта,
И скотове, измръзнали от егоизъм,
я чакат - за причастие на своята душа.
Но Вярата ще се отбие само,
където властва любовта,
компромиси не ще направи,
с човешката ни суета.
Ще седне и ще приласкае
бездомните деца,
храна за гладните ще стане,
вода - за жадните уста.
С вяра утрото ще бъде песен,
с вяра - красотата ще спасим!
С вяра - скитникът ще бъде рицар,
С вяра - ще се преродим!

Мартина Апостолова, XI клас

Пролетна фиеста

На 1 април в училище се състоя голям пролетен купон. Той ни зареди с много положителни емоции и добро настроение, преобрази ученическото ни ежедневиe. Оригиначните превъплъщения на участниците в конкурса за най-добър костюм, танцовите „страсти“ на борещите се за титлата „Най-добър танцьор“, певческите умения на участниците в караоке конкурса бяха бурно аплодирани от екзалтираната публика. За най-талантливите бяха предвидени награди, чрез които отнесоха със себе си спомена за един прекрасен и запомнящ се миг от безгрижното ни все още детство. Всички много се забавлявахме.

Конкурс за маски и костюми

- I място Цигани-ученици от IXe клас
- II място Георги Стойков и Стоян Христов, VIII^г клас
- III място Пламен, VIII^з клас

Конкурс за най-добри танцьори

- I място Мартина Апостолова, XI^а клас и Иван Фотев, IX^а клас
- II място Михаела Иванова - IX^в клас и Иван Карастоянов - IX^а клас
- III място танцова група „Механо гърлс“, Златомир Звездев - IX^з клас и

Караоке

- I място Иван Петков, XII^и клас
- II място Неда Тодорова, IX^в клас
- III място Атанас Добрев, IX^и клас
- Бийт бокс Атанас Добрев и Петър Тодоров от IX^и клас

Стара народна мъдрост казва, че човек трябва да посади в живота си дърво. В преносен смисъл това означава да оставим след себе си нещо, което да бъде нашата светла диря в света.

Учениците от 12 клас участваха в засаждане на борчета пред училищната сграда. Както засадените дръвчета ще израстнат високи и стройни и ще бъдат една оставена диря от дванадесетокласниците, така и те ще съхранят спомена за училището си.

Понеже се пиях насам натам все нещо като камък ми тежеше, но най-накрая се опомних сам - две праскови посах и две череши.

И този камък рухна отведнъж - като взривен, каквото беше - беше. Сега съм друг, макар един и същ - две праскови посах и две череши.

Какво ще ми говорите за тлен, щом този свят от памтивека грешен, ще наследи от мене подир мен две праскови и две череши.